

Půlnoční bouřka

Nejdřív ze všeho se musím omluvit. Normálně nepoužívám silná slova, ale v tomhle případě to bylo nezbytné pro zachování autentičnosti výpovědi. No, však uvidíte sami.

Slavnostní májové dny se ten rok vyvrhly tak šikovně, že by bylo hřích s tím dlouhým víkendem něco neudělat. I v rodině nastal čas – vyrazit ven s oběma mladšičky. Aby si vážili svých rodičů, pravil můj muž. Copak jednička, náš nejstarší, ten už si párkrát vážil ve svých téměř sedmnácti, potíž byla s třináctiletou dvojkou. Synek zrovna procházel základním obdobím mladého muže – rodiče přehlíželi a jeho mluva se skládala jen z několika slov, zásadně nepublikovatelných. Na naše přátelské pozvání na čundr odvětil lakonickým: „ Na to vám seru!“ Jemně jsme ho upozornili, že buď zůstane doma a bude pečovat o své dva mladší bratry nebo, ještě lépe, odjede s nimi na chalupu, kde už jim děda práci najde. Rázem procitl a souhlasil s průďou v lese, ovšem, pokud tam budou hospody.

A tak jsme ve čtvrtek večer vyrazili ve čtyřech, směr Chodsko: otec velitel výpravy, synci první a druhý důstojník a matka provianták . V Dolní Bělé jsme dvojku usmířili bochníkem chleba a půlkilem nebeské tlačěnky v místní hospodě, takže první noc pod širákem spal jako batolátko. Byla to taky noc jako z reklamy – hvězdy, netopýři, šumící les a blažené ticho. A ráno jako vymalované. Prostě idyla.

Kluci po kopcích běhají rádi, to mají po tátovi. Zadumaná Haltrava nás okouzila, i když přišel májový deštěček. Přenocovali jsme pod nějakým přístřeškem na auto, čímž jsme pochopitelně stoupli u mladšičky v ceně. Šplhli jsme si i čtverným jelením gulášem, švestkovými knedlíky a bavorským pivem na Výhledech, třebaže jsme tam museli seběhnout a pak se zase do kopce vracet. Další den je přímo nadchnul Čerchov – než dolezla funicí matka, hopsali jako kamzíci skrz dřevý plot a hledali díru ke vstupu do vojenského objektu. Bahnění v rašelinné tůni, lehké pospání a pak dlouhý pochod pod Jezvinec zdeptal spíš velitele výpravy než zdatné důstojníky.

A tady to všechno začíná.

Po spršce na Haltravě zbyl ranní opar, ten se zvedl a nastal krásný den. Až moc krásný. Sluníčko páliło jako o závod, k večeru se utišil vítr a nastal tichý vlahý soumrak. Až moc vlahý. Vlekli jsme se lesem a doufali, že najdeme NĚCO – krmelec, převis, chýšku, posed, cokoli, co by mělo střechu. Tedy – hledala jsem to já, protože se mi ta vlahost pranic nelíbila. Klukům to bylo šumafuk a ve veliteli bublal adrenalin. Dobublal a vyšuměl v devět večer uprostřed borůvčí na pasece s krásným výhledem do údolí Úhlavy.

„Dál nejdu!“ prohlásil s výrazem hladového vlka a shodil bágel mezi trsy kousavé trávy.

„Taky už bych se na to vysral,“ pokývl moudře hlavou dvojka, mezitím co jednička začal rozbalovat žracák.

„Tady je to blbý,“ pípla jsem, „jsme na hřebeni, co když přijde bouřka?“

„Ne – při – de,“ procedil velitel mezi zuby, „ proč by měla přijít? Je pěkně, obloha jak vymetená a kdyby, půjde dolů po Úhlavě. Už bude sakra ta polívka?“

Po půlhodině čichání, míchání, mlaskání a srkání jsem to zkusila ještě jednou.

„Nemohli bychom ještě popojít, aspoň dolů, z hřebenu, určitě tam bude něco se stříškou.“

„NIKAM NEJDU,“ zavrčel můj ochránce a velitel výpravy zarytě, „ hledáme tu tvou stříšku už dobře dvě hodiny. V tomhle kraji se o zvěř nepečuje a žádná bouřka nebude!“

Vzdala jsem to.

Nad údolím vyšel měsíc, bylo příjemně teplo a zdravé chrápání se brzy neslo nad pasekou. Odpadli všichni, takže jsem se naposledy rozhlídla a zapnula zip od spacáku. Blik! Ne, to se mi zdálo, lehnu, usnu, pohoda. Ale ten měsíc měl kolem sebe kruh. A to ticho je divný. Znovu jsem vystrčila hlavu a zadívala se k západu. Blik! Byl tam. Daleko, ale byl. Blesk.

„Blejská se,“ zatřesu spacákem vedle. Chrápání ustalo. „Bude bouřka!“

Velitelská hlava se vynořila z kapuce a naštěstí se netvářila tak, jak jsem se obávala.

„Kde?“

„Támhle,“ ukazuju ochotně ke tmavému obzoru. Blik!

„Prosím tě,“ zabručel velitel a nasadil kápi. „To je někde daleko za Javorem, to sem nepřijde. Lehni si a už konečně SPI !“

Tak jsem si lehla a snažila se konečně spát. Asi to na chvílku vyšlo, protože ten vítr mě probudil.

Vystrčila jsem hlavu a zvěřila děšť. Blik! Blik!

„Vstávej,“ cloumám opět chrápající hromadou vedle sebe, „ bude bouřka!“

Hlava se vynořila celkem slušně našťvaná a obhlídla situaci.

„Nešil! Jenom se blejská, žádnéj hrom. Je to daleko a ten vítr to rozfouká. Spi!“ Pak zaostřil na mou vyplašenou maličkost a mávl rukou. „Dobře, tak nespi, číhej a až tady ta bouřka bude, tak mě vzbud.“ A zaplul do zipu.

Číhala jsem. Nejdřív tak, že jsem zabalila všechno do báglu a boty postavila na dosah, jen do nich skočit. Pak jsem se vsedě dočkala prvního zahřímání, pak jsem asi klimbla, protože mě probral zásah reflektoru. A rána z děla. O kousek dál se pohnula spacáková housenka a jednička s klidem sobě vlastním konstatoval: „Hele, bouřka.“

To už jsem zase třásla spacákem vedle sebe, tentokrát ale s doprovodem solidního burácení. Velitel vyjel ze spacáku jak fretka z nory, jedním pohledem obsáhl situaci a začal jednat.

„Balíme! Rychle! Všechno do bágků! Jde to přímo nad nás, musíme dolů, dyť jsme na hřebeni!“

Skočila jsem do bot a začala shrnovat věci do bágků. Velitel si svítil mobilem, trošku zbytečně, nebeský reflektory svítily na můj vkus až moc často a moc silně.

„Vzbud' mladýho!“ Prásk!

Nojo, dvojka se ještě nepohnul. Ten má teda spaní. Vrhnu se směrem, kterým večer odkráčel náš zelenáč hledat útulný pelech. Zakopnu o něj poměrně brzy.

„Vstávej,“ lomcuju spacákem. Světlo blesku je skoro slyšet. Svisst. A Prásk!

Spacák se s rozmachem převalil na druhou stranu.

„Slyšíš, vstávej!!! Je bouřka!“

„Seru na bouřku!“ Svisst a Prásk!

Na ten dunivej pokyn zhůry přece jenom vysoukal končetiny z pytle a začal shánět svršky roztroušené opodál. Nahrabala jsem věci kolem do báglu a zavěsila mu ho na záda. Pár přískoky jsme se zařadili vedle jedničky, kterej spořádaně stál nad běsnícím velitelem a přemýšlel nahlas.

„Svítil jsi s ním, tak ho máš někde blízko. Nedal sis ho do báglu?“

Svisst a Prásk!

„Co hledáš?“ ptám se velitele zoufale šátrajícího v borůvčí.

„Mobiíííil,“ zavyl a zajel rukama do vřesu. „Teď tady byl!“

Klesli jsme na kolena a šátrali ve čtyřech. Svisst a Prásk! Ječím, že už musíme jít.

„Vysypu ten bág,“ rozhodl velitel a v borůvčí se rozespou vnitřnosti velkoobjemového vaku. Šátráme všichni. Svisst a Prásk.

„Já mám baterku,“ pronese nevzrušeně jednička a blikne. Hromada předmětů na zemi se velikostně rázem zdvojnásobí.

„Kde jééééé,“ kvílí velitel a cpe hromadu zpátky do báglu. Svisst a Prásk. Ječím.

„Tady nikde není, tak musí bejt u tebe,“ logicky vyvozuje jednička a rve otci batoh na záda. „Nemáš ho v kapse?“

„Ty už jsem přece prohle..... A hele! Fofrem, padáme, na co čekáte, musíme dolů, z toho hřebene!!!!“ Svisst a Prásk!

Ječím a utíkám, je mi jedno kudy, hlavně dolů.

„Tudy,“ řve velitel a strká mě někam do lesa, „tam je cesta.“ Jak to ví, nikdy nepochopim. Ale je tam. Ovšem v lese. A mně vždycky učili, že v lese za bouřky pod stromy..... Prááááásk!

Švihnu sebou na zem doprostřed cesty. Brejle mám v louži a na zádech mi sedí asi puma americká velmi sympatická. Pokud to není bág.

„Co blbneš?“ povykuje někde nahoře nad pumou můj choť a velitel.

„Ha houhky na planině má hlohěk lehet,“ huhlám zásadní poučku mého mládí.

„Tady nejsi na planině ale doprdele v lese, uhoď do stromu, ne do tebe! Vstávej!“

Tím mi teda fakt zdvihl intéres.

„Hahi he hehnu!“ I kdybych se chtěla hnout, leží na mě puma americká. Prááááááásk!

„Bouchlo do tý mobilový věže nad náma,“ zvěstoval jednička.

„Děláš si prdel?“ otázal se zvědavý dvojka, ale neznělo to moc suverénně.

„Já padám dolů a vy koukejte mazat za mnou,“ nařídil velitel a vyběhl. Bylo mi to jedno. Buď zhynu udušením zamáčknutá v louži nebo do mě praští blesk. Na pomníčku se bude líp vyjímat ten blesk, pumu americkou mi asi nezbaští.

Svisst a Prásk!

A najednou nade mnou pronese mutující hlas: „Mámo, prosím tě, vstávej!“ a polodětská ruka mě podebere pod pravým ramenem, z levé strany už mě drží další teplá dlaň a oba mě staví na nohy, ze dvou stran se k mým dlaním došátrají velké klučičí ruce, pevně mě stisknou a drží celou dobu, kdy utíkáme z kopce dolů, do bezpečí.

Blik. Blik.

Dole ve tmě narazíme do velitele, který, už zase s mobilem, lustruje mapu.

„Tudy,“ máchne rukou nějakým všeobecným směrem, „ kilometr odtud je ves, tam se schováme.“

„To je na hovno, začíná chcát,“ jemně nás upozornil dvojka.

Bouřka se úderem do mobilvěže vyzuřila, ale následovalo to, co nutně následovat muselo. Liják.

Takovej, co ani pláštěnky nezaberou. Mně to bylo celkem jedno, já už jednu louži břichem vytřela, ale

pánové hurónským jásosem přivítali první lampu jakési vsi a pak, ó blaho!, autobusovou zastávku.

Vůbec nevadilo, že do ní v rožku trošku zatíká, že místo podlahy má dva betonové panely a kolem nich protéká slušný potok. Pojem sucha je velmi relativní.

Po vzoru svého velitele jsme rozhodli na vlhký beton spacáky, a s vděkem se nechávali ukolébat šamanským bubnováním na stříšku. Z velitelského rohu se ozývalo bohatýrské chrápání, vedle odfukoval dvojka a jednička se po svinutí dokolečka už taky nehýbal. Podložila jsem si kyčle botama a snažila se zabrat. Moc to nepomohlo. Kromě toho mi občas káplo na hlavu a taky nohy se mi nějak samy ocitly mimo panel v roztomilém jezírku plném vajglů. Noc se táhla. A táhla. A táhla.....

Ještě nesvívalo, když se liják změnil na pouhý déšť. Před očima se mi míhala vidina měkkého gauče a teplého alkoholického nápoje. Co bych za to dala! A vtom se z levého rohu zastávky znenadání ozvalo velmi tichounce:

Prší prší, jen se leje, kam koničky pojedeme, pojedeme na luka, až kukačka zakuká.

Posadila jsem i se spacákem a svému prvorozenému synkovi tichounce odpověděla:

Prší prší jen se leje Vinetú se z okna směje Oldšetrhend na dvorku nastartoval motorku.

Folklorista se socialistickou verzí přebít nedal a spustil znovu:

Padla kapka na panenku umáčela jí sukénku tralala tralala panenka se schovala.

Nedala jsem se a vytáhla popík osmdesátých let:

Hleďte kam padá déšť, kapka ta druhá těž...

To už jsme se chechtali oba a svorně spustili:

Pršívalo blejskalo se bejvalo bláto, aach, bejvalo bláto..

Doplnili jsme to sambou

K dešti choulí se, klouže za límce dlaň než na čelo dá,

A Ozvěňáckým hitem

Když déšť vyprahlý zemi, která už tak těžce dýchá, vláhou svojí žízeň zahání

Ani jsme si neuvědomili, že už zdaleka nešeptáme, a tak nebylo divu, když se do malé přestávky v dešťovém koncertu ozvalo z vedlejšího spacáku:

Prší prší jen se leje, děte mi s tim do prdele, nemám rád, nemám rád, když tak venku začne chcát

Ano, vy víte kdo, že?

Řehtali jsme se tak mocně, že jsme nezaregistrovali náhlou významnou absenci chrápání v pravém rohu. A pak se ozvalo mocným velitelským barytonem:

Prší, do rakve mi štěrbinou zatéká, prší, v tom dešti se mé tělo roztéká....

Co mám povídat – prozpívali jsme se k ránu, v té vsi si asi dodnes vyprávějí o stádu hejkalů, kteří se objevili s bouří a se svítáním zmizeli. Každopádně na nás nikdo nevlít a ranním vlakem jsme taky odjížděli sami.

Když jsme potom večer doma rozložili těla do suchých, měkkých a teplých polštářů, jednička se zasnul a nadhodil: „Příště pojedu někam do pořádných hor.“

A z druhého polštáře zaznělo: „ Příště se vám na to vyseru.“

Oba svá předsevzetí splnili.

Evelína